

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmadi nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 9 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrate po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Narodu“.

V Ljubljani 24. septembra.

Baš pred tednom dni porodilo se je zjedinjenje vseh Bolgarov, preporočile so se razmere na balkanskem poluotoku, ako hoče dobra usoda, južnim Slovanom za boljšo bodočnost! V noči s 16. na 17. dan t. m. bil je iznenađen guverner vzhodnjermeljski Krstovič, zajet imenom začasne narodno-bolgarske vlade ter odveden 12 milj za Plovdivom v Koprivštice v zapor, — da ne bi bilo njemu treba klicati na pomoč „proti upornikom“ turške vojske, kakor mu nalaga to dogovor Berolinski. Gavril Krstovič je goreč bolgarski rodoljub, ki je sam komaj čakal, kdaj se bode mogel ideal zjedinjene Bolgarske postaviti v živo zgodovino. Nedavno odšel je bil v Carigrad poročat sultanu, kako je stanje dežele in ostal je tam nekoliko tednov. V tem času, ko je bil z doma odgovorni upravitelj, pripravili so bolgarski rodoljubje vse za delo zaželeno, in Krstovič, vrnivši se v Plovdiv nazaj — dal se je ujeti. Koj na to se je razglasilo, da odstavijena je dosedanja vlada in v Plovdivu nameščena nova začasna narodna vlada z drom. Stranskim na čelu. Brzjavno se je to naznanilo vsem uradovom in opomnilo jih, naj izpolnjujejo ro-

doljubje svoje v dejanji. Istega in drugega dne prišli so od vseh odgovori, da so vneti za novo vlado, za jedno bolgarsko domovino z skupnim vladarjem Aleksandrom I. bolgarskim, ki se je ravno vračal od manévrov Pizenskih preko Varne v svojo kneževino. A nova vlada ni se smela samo zanašati na pomoč vlade severno-bolgarske, a zato je hitela in storila sama vse, da je svojo domovino popolnem zavarovala proti Turkom, naj bi prišli kadar koli.

Dogotovljeno je bilo vse to v južni Bolgarske od 16. do 19. dne septembra, tedaj v dveh nočeh in dveh dneh, a šele potem zvedela naj je „vlada evropska,“ da je — „Fait accompli!“ A komaj je bila jedna nova, došla je druga, da knez Aleksander bolgarski odobril je poziv narodne vlade južno-bolgarske, da sklical je svojo vojsko in severno-bolgarsko skupščino, da odpotoval je sam v Plovdiv, — in da sedaj on v glavnem mestu Vzhodne Rumelije prejema udanosti in zvestobe dokaze in prisege od hrabrega južnobolgarskega naroda.

V proklamaciji, katera bila je razglašena v nedeljo večer v Sofiji, nadevle si knez Aleksander naslov kneza severne in južne Bolgarske, naglašala, da to je jednodušna volja vsega bolgarskega naroda, da se obe domovini spojita v jedno, on se nadeja, da bode ljubljani njegov narod „rad položil vse svoje za nezavisnost drage domovine. Bog z nami pri tem težkem začetju!“

Tako si je narod bolgarski sam pomagal, tako je sam pogumno in razumno dovršil združenje svoje! Po kratkih sedmih letih, kar trenje z očmi zgodovina, priletela je vest, da zjedinjeni so Bolgari, da zrušeno je delo diplomacije in raztrgan dogovor Berolinski. Zgodovina stopila je s faktom tem tako iznenada pred svet, kakor je to storila le redkokrat v znani nam njeni predavni prošlosti. Kakor je sedaj videti, res je narod bolgarski ves živ v hrepenenju po svojem jedinstvu, kakor narod Garibaldijev in res je le čakal prilike ugodne, da bi meč potegnil. A da si je izbral baš ta čas, da si za orožje zgrabil proti mirovnim parolam trocarske zaveze, to se skoro drugače obrazložiti ne da, kakor da je učinek in posledica to pogovorom mej Bismarckom in Kalnočijem v Varzinu, shodu Kromeriškemu, diplomatskemu dogovoru. Ni se nam še razjasnila stvar. A do te ure gotovo je to, da

nijeden oficijoznih listov dosedaj ni priobčil, da bi Avstrija, Rusija ali Nemčija Turčiji dovolile, z mečem kazniti Bolgare, rušitelje miru evropskega; marveč izjave oficijozne zlagajo se v tem, da turška vojska bodi lepo mirna in tiha; le avstrijski oficijozni samo še poudarjajo, da se pustiti ne sme le jednomu jedinemu narodu žetev na balkanskem poluotoku, nego mora tudi Avstrija smeti korak naprej po Bosni in Hercegovini, nekaka nagrada zato, da je dovolila zjedinjenje Bolgarske. Ako tedaj baš ne hvalijo oficijozni glasovi z Dunaja in Petrograda početja bolgarskega, iz tega soditi, da so tudi kabineti prevratu neprijazni, stvar je prenapljena. Narobe skušati je tem organom pobijati misel, kakor bi državniki Dunajski, Petrograjski in Berolinski že naprej bili vedeli, kaj da se v kratkem zgodi na Bolgarskem, kakor bi že naprej bili potrdili uporno in samovoljno rušenje mejnarodnih dogovorov. In da se je dosegla pasivna asistencija Avstrije in Rusije preporodu bolgarske države, to ima brez dvojbe narod bolgarski zahvaliti svojim osvoboditeljem, državnikom ruskim. Rusi pa imajo pri tem še ta moralni dobiček, da so zmogli njih uplivi proti angleški diplomaciji, ki je bila pred sedmimi leti preprečila ruske črteže na jugu in že mislila, da bode Rusija za veke odvirana od orijenta po Avstriji in Nemčiji. Prav tako tesno pa je pri sreči tačas tudi vladi-srbski, ki je do sedaj begala po potih od Rusije odmaknenih, zato pa tudi sedaj od strani gledati mora na sosede, brez upanja, da bi od bližnje žetve tudi nji doletel polnega klasja snop. Ako se tedaj prav razumeva sedanji položaj, premembe na jugu izvrše se mirnim potom in tako, da realni dobiček imeli bosta Avstrija in Bolgarska, idealni pa Rusija, — negativni rezultat pa se za-piše Angliji in Srbiji.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. septembra.

Moravski poslanci so že ukrepali, da ne bi stopili v „Česki klub,“ da bi tako lažje samostojnejše postopali v **državnem zboru**. Poslanci s Češkega se namreč premalo brigajo za moravske Slované, marveč le gledajo na lastne koristi, ravno tako kakor se nekateri kranjski poslanci

LISTEK.

Kandidat nesmrtnosti.

(Humoristiški roman. — Česki spisal Svatopluk Čech.)

VIII.

(Dalje.)

V tem ko oba prijatelja kakor okamenela viteza uganljivo devo pogledujeta, zdi se jima, da vzbudi pogled Vesne v mrtvi kavarni v resnici novo življenje. Na buffetu nastalo je pod njeno roko glasno premikanje ostankov, steklenic, kolačev in sladkorja; suhi točaj, ki je stal za vlade Zime v globokem premišljevanji pri steni, jame tekati z umazano brisačo pod pazduho od mize do mize; iz kuhinje priplazi se godeča mačka in si igra z zamazanim zastorom; a i amorji so oživali na pozlačenem okviru nébesa, ne sicer z lastnim življenjem, ampak z oblakom muh, ki se je nad njimi dvignil. Pride tudi nov gost. To bil je stari človek, z osivelimi lasmi, osivelo brado, toda z dvojica mladostnih, čilih oči v zgrbančenem obličju. Usede se s pozdravom k naši dvojici.

Ko se oba z nekako neljubo nevoljnostjo ozreta na nepoklicenega sodruga, začne smijé se: „Nimata menda nič proti temu, gospoda, da sem se k vama prisedel. Ne ljubim načina ali nenačina — kakor hočete —, ki je pri nas v navadi, da se vsak novi gost ogleda pred vsem po prazni mizi. Saj je priroda sama ustvarila človeka z družabniškim bitjem. Pridružiti se k najbližji skupini, začeti govor, zabavati se mejsobno — tako mora to biti! In tako je tudi v drugih deželah. Pogledal sem po svetu in morem o tem govoriti.“

Naša mlada prijateljca ne iščeta v tem hipu nikakor družne zabave. Dasta to vediti usiljencu z malim nagrbnjem čela in poznanim molčanjem. Toda s tem se jima ni posrečilo umiriti njegovo željo po prijateljskem razgovoru.

„Res, gospoda, pogledal sem dosti daleč po svetu,“ nadaljuje čez nekaj časa. „Videl sem mnogo dežel in mnogo narodov in kdor je nekaj videl, more nekaj povedati. Mnogo sem preživel, gospoda, mnogo sem skusil, dobrega in slabega, žalostnega in veselega. Lahko bi vama pravil iz svojega življenja mnoge zanimive prigodbe, da enakih še v romanu ne čitate.“

Obmolkne zopet, čakaje vzpodbude. Toda tudi najzanimivejša povest nima v tem hipu za oba ne-hvaležna slušatelja vnematelnosti, posebno za njo bi ju nobedna prigodbica na svetu ne mogla zape-ljati. Deva reže namreč sladkor v ugledne četverovoglaste kosce — naša prijateljca bi bila gotovo to mahanje odpustila, da bi jima le njeni pogled sladil kavo — in vrže pri tem včasih plahi na trojico v kotu, kateri si je vsak iz mej njih mogel razlagati na svoj uspeh. Znebila bi se bila najrajši zgovornega človeka, ki je pri daljšem pripovedovanju ustavno z vprašanji hoče odvrniti od pozornosti njihove na to jedino, kar je pri njima v tem hipu ceno imelo; toda usesti se k drugi mizi, bilo bi nedvorljivo, in oddaliti se k biljardu v predno sobano ali sploh iz kavarne, nečeta iz gotovih vzrokov.

Neklicani družabnik obrne v smer njunih pogledov in pravi, grozeč s prstom: Zdi se mi res, gospoda, da žrtvujeta mnogo večjo pozornost tam oni devici nego meni. No, bil sem tudi mlad. Imel sem tudi goreče srce. Uložil sem — brez bahanja — premnoga ljubezniva dobrodruštva, na koja se še sedaj rad spominam na stare dni. Sta že bila na Španjskem, gospoda?“

dosta neozirajo na nekranjske Slovence. To je pa jezilo moravske poslance slovanske narodnosti in mislili so že osnovati svoj klub. Koncem so se pa vendar odločili, da ustopijo v „Česki klub“ s pogojem, da se pridržijo pravice, da smejo samostojno postopati, ko bi se jim to potrebno zdelo in da se bode na nje oziralo pri volitvi odrekov. — Česki klub je izvolil dr. Riegra predsednikom, dr. Šroma in grofa Riharda Clama podpredsednikoma poljski klub je zopet volil dr. viteza Groholskega predsednikom.

Vnanje države.

Nemški in madjarski listi jako razdraženo pišejo proti Bolgarom, da so se zjedini. Zahtevajo namreč, da se naj zopet ustanovi status quo ante v **Bolgariji in Vzhodnjem Rumeliji**. „Pester Lloyd“ objavil je nek dopis z Dunaja, v katerem naravnost zagotavlja, da bodo vlasti skrbele, da bode knez Aleksander storil ta korak nazaj, kakor ga je sedaj naprej. Ta list trdi, da je dobil ta dopis od jako zanesljive strani, da je tako mnenje v ministerstvu vnanjih zadev. Mi ne verjamemo, da bi res naša vlada bila pripravljena tako odločno se potegniti za Turčijo, ampak to so le želje Nemcev in Madjarov. Francoski in angleški, zlasti liberalni listi pa simpatizirajo z bolgarskim narodom, ravno tako več italijanskih. — Če tudi mobilizuje Turčija, vendar se misli, da ne bode precej skušala udreti v Vzhodnjo Rumelijo, ampak se bode naposled zadovoljila že z dovršenimi fakti. Turške čete bodo le zasele Makedonijo, da tu zabranijo vsako ustajo. Evropske vlasti bodo najbrž samo skrbele, da se daljše gibanje Bolgarov omeji, zjedinenje pred- in zabalkanske Bolgarije bodo pa priznale. Tako misli tudi bolgarska vlada. Zategadelj je pa knez že objavil vsem velelastem, da neče rušiti razmer zavisnosti od Turčije in jim pojasnil svoje postopanje. Diplomati se bodo že zategadelj prizadevali, da Turčijo odvrnejo od vojne z Bolgarijo, ker bi taka vojna v Rusiji vzbudila veliko nevoljo, ter bi javno mnenje prisililo carja, začeti vojno s Turčijo. — Da Rusija ni tako nasprotna zjedinenju Bolgarov, kakor so se predznili trdit nekateri nemški listi, kaže to, da je ruski konzul pričakoval na kolodvoru kneza Aleksandra, če tudi ne v uniformi. Druzega konzula pa ni bilo nobenega videti.

Vodje **srbske** radikalne stranke sklenili so, da ne bodo izdajali svoj list „Odjek“, ker je vsled prekega sode vsako občeje mej Belim gradom in deželo nemogoče. Sploh je položaj radikalne stranke jako kritičen, ker tajni pristaši vlade takoj ovadijo vsak korak vladi. Sploh cvete baš sedaj vohunstvo pod sedanjo srbsko vlado. — Ker se je v Belem gradu raznesel glas, da hoče Avstrija anektovati Bosno in Hercegovino, hoteli so dijaki tamošnje velike šole prirediti veliko demonstracijo in kralja Milana proglasiti „kraljem Bosne in Hercegovine“. To je pa zabranila policija. — Narod je z veseljem pozdravil kraljev ukaz, da naj se mobilizuje vojska in želi, da si Srbija zagotovi Staro Srbijo in Makedonijo.

Kakor se poroča „Gazeti Narodowi“ iz Benedek, je **pruski** komornik knez Falconieri tam bivajočemu princu Frideriku Karolu Leopoldu izročil prošnjo za pomiloščenje poljskega pisatelja Kraszevskega. To adreso je podpisalo mnogo Poljakov in kneginja Falconieri-Carpegna. Princ je prijazno vsprejel to prošnjo in obljubil, da bode storil, kar je v njegovih močeh, da se okrajša čas kazni starega poljskega pisatelja.

Tiskovna pravda „Slovenskega Naroda“.

(Izpred porotnega sodišča.)

V Ljubljani, 22. septembra.

(Dalje.)

Drugi dan.

Na vrsto pride priča Anton Šulin, 44 let imejoči urar v Bolci. Priča je čital dopis in misli, da Jonko zasluži priimek „tiran“, ker pretepava

„Bili — ali ne bili,“ odgovori nevoljno Vojteh.

„Ah, krasna zemlja, krasno ljudstvo — samo v oliki so se nekoliko zakasneli. Solnce osvete še ni pregnalo vseh senc sredoveških iz romantičnih španjskih dolin. Pod črnimi klobuki njih prebivalcev gnezdi še mnogo predsodkov in praznih ver. Niti tako zvana honoracija ne biva nič boljša. Verujejo v čarovnijo, duhove in strašila. Jaz sam, gospoda, bil sem tam jedenkrat za strašilo in optima forma.“

Upre oči na sodruga in se prepriča, da tudi ta mnogo obečajoči uvod ni oživil zvedavosti na njunih obrazih.

Ne glede na to nadaljuje: Sem inženir. Neka nomadska sila gnala me je za mlada v svet, kjer sem bival v raznih deželah. V nobeden preveč dolgo. Nekaj časa prebil sem tudi na Španjskem, kjer sem se mudil pri merjenju neke tamošnje železnične proge. V jedni vasi moral sem dalj časa prebivati in stari župnik, kojemu so me priporočili, vzprejel me je gostoljubno v svojo hišo. Odkazal mi je sobico pri tleh, tičočo se njegove spalnice.

(Dalje prih.)

ljudi brez potrebe. Priča je sam videl, da je Jonko s konopcem pretepal svoje sestre hčer Marijo, katera je takrat imela 7 do 8 let in bila tudi bolna, na kar mu je utekla. Bil jo je po glavi, da je obležala. Tudi s posli Jonko ravna jako surovo. V kratkem času pridobil si je Jonko ogromno premoženje, česar bi drugi ne mogli, tudi če bi imeli pomoč. Pri računjenji je Jonko jako svojevoljen. Ko pride kmet, pravi: Toliko si dobil, toliko ti gre, in to velja. Kmetje mu morajo prinašati raznih pridelkov, ker so mu dolžni. Obresti si Jonko, kakor je slišal priča, računi trikrat in sicer: kadar dobi blago, kadar prodaja in kadar računi. Njegov svak je bil Jonku dolžan 750 gld., za katere si je Jonko koj obresti vzel. Nekoč je posodil istemu 500 gld., na menico pa zapisal 515 gld. v bukve nadalje 518 gld.; zahteval je za kolek 2 gld. 50 kr., potem pustil za 2 gld., v bukve pa upisal 5 gld., dasi kolek velja le 40 kr. Potem je priča spravil denar skupaj, da mu ga povrne; poslal po Jonka, naj pride k sodišču, da se mu dolg plača, a jedno uro čakal ga je, in ni ga bilo. Potem pa je, ne da bi bil prej kaj rekel, Jonko uložil tožbo za 750 gld. in za ostale obresti. Rajni Janez Šulin je povrnil 100 gl. Jonku pred časom in hotel torej obresti nazaj; a Jonko je zapisal denar v bukve, odšel pa nič povrnil. Sodišču Jonko ni hotel pokazati svojih prvotnih bukev.

Dr. Suppan predlaga, naj bi se brzojavno zahteval od sodnije akt o Šulinovi pravdi, češ, ž njim bo stvar najbolj pojasnjena.

Predsednik Kočevar pravi, da je bila dolžnost tožnikova pripraviti dokaze; drugače pride še lahko sto taci predlogov, in ne bo konca.

Dr. Hrašovec se izjavi zoper ta predlog.

Sodišče sklene zahtevati akt; ko bode doposlan, stori se ukrep, ali se in kaj naj se iz njega prečita.

Priča nadalje pove, da je Jonko tu in tam cerkvi kaj pomogel, a to, ker je hinavec, ne, ker je pobožen, le toliko, da se pokaže. Minkec, kateremu je imelo biti prodano zarubljeno blago, je priči sam pravil, da je Jonko njemu rekel odpraviti druge dražilce, kakor Bolča od Čez-Soče in žandarmerijskega nastopnika, češ da bode on sam kupil vse blago in krave, in da mu jih bode dal po isti ceni nazaj. Fran Minkec je tudi prišel, da bi za mesarja kupil kravo, ki je bila vredna vsaj 150 gld., a i njega je Jonko odpravil. Tudi priča in Pirc bi bili šli na dražbo, da neso verjeli, da hoče Jonko dati ženi Minkčevi kupljeno blago nazaj. Jonko je kupil vse skup za 55 gld. A ko Minkec drugi dan gre k Jonku in mu položi 60 gld. na mizo, da se plača, zapisal je Jonko s kredo na mizo: 400 gld. daj, potem imaš! Jonko je potem krave vzel. Minkec postal je vsled tega ves obupan in se je obesil. Krave same so bile gotovo vredne 300 gld. Priča pravi, da je i on občinski odbornik in da je vse resnica, kar dotični dopis pravi o samovlastnem ravnanju Jonkovem. Večina odbornikov je Jonku dolžna, se ga boji, ker jih takoj terja za izposojeni denar, če ne store tako, kakor on hoče. Tako je Antona Durjavo kateri je proti volji Jonkovi glasoval, precej prijel in tudi Ivanu Zdravju je grozil, tako da je le-ta drugokrat glasoval po Jonkovi volji.

Dr. Hrašovec: Povejte mi ali Vam je znano, da je Jonko l. 1884 poslal volilec, ki so mu bili dolžni, pisan ukaz, da imajo priti k volitvi?

Priča: Da, vsi kateri so njemu živino dali, morali so k volitvi za Jonka.

Priča nadalje pripoveduje, da je Jonko, ako se je kdo v občinskih sejah skliceval na postavo, rekel: „Postava je kvas, se pusti premijati kakor se hoče!“ To je posebno rekel Jonko občinskemu odborniku Antonu Durjavi, ki se je skliceval na postavo. Proti prvi volitvi, pri kateri je bil Jonko izvoljen, napravila se je pritožba in je bila volitev ovržena. A tudi po drugi volitvi je Jonko prišel v občinski odbor. Priča nadalje pove, da Jonko po več mesecev ne skliče občinskih sej, dasi bi moral to storiti vsake 3 mesece, le kadar je prav velika potreba, potlej šele skliče sejo, drugače vse odloči sam, k večjemu, če podžupan tudi. Priča nadalje pove, da je bil Jakel neopravičeno napravil v logu Loške občine, kjer ima občina Bovec servitutno pravico za 63 sežnjev drv vsako leto, najst sežnjev drv. Občina Log je hotela konfiskovati drva, a pustila jih je le, ako jih Bolška občina vzame na svoj račun. Ker je pa takrat občina imela dovolj drv, je gozdni odsek, katerega član je tudi priča, sklenil, da teh drv ne vzame. Tudi Jonko je rekel, da jih ni treba vzeti. A potem jih je Jonko na občinski račun upisal v dotične bukve, plačal po 3 gld. sežnjev, prodajal pa po 5 gld. Dobiček 22 gld. pa je utaknil v svoj žep, mesto da bi ga odrajal občini. Priča je dvakrat pregledal bukve, je li upisanih teh 22 gld. na korist občine, a ni jih bilo. Občinsko vodo si je napeljal Jonko samovlastno v svoj vrt, kar je občini na škodo, kajti ob suši na trga nič vode ni. To pa je storil Jonko samovlastno. Drugi hoteli so kupiti vodo, kar jo preostaje, in plačali bi jo bili dobro. Cesare Ostan ponujal je za vodo 150 gld., Jonko pa je vodo tako rekoč iz srca vzel, brez vsake odškodnine. Pri občinski seji se je voda Jonku dovolila na preklic z jednim glasom večine. Bilo je 8 glasov za dovolitev, 8 pa proti. Podžupan Mrakič odločil je s svojim glasom v zmislu Jonkovem. Sklepa občinskega zbora, da se prekrije potok skozi trg, Jonko ni izvršil, pora-

bil pa v ta namen navozone občinske plošče za svoj vrt. Še le, ko je prišel nadškof v Gorico, je Jonko sklep občinskega odbora izvršil in potok pokril. Ko je bil presvetli cesar v Bolcu, podaril je za re-veže 300 gld., katerih obresti je občinski zastop sklenil v vedni spomin cesarjeve navzočnosti razdeliti vsako leto 11. sept., a to se ni zgodilo. Da si je bil Jonko doma rečenega dne tudi preje in pozneje, vendar se nič ni razdelilo. Razdeliti pa drugi ni mogel, tudi podžupan ne, čeravno mu je, kakor Jonko pravi, za čas svojega bivanja v deželnem zboru goriškem sam izročil županovanje, ker za občinski denar ni svoje denarnice, in ga hrani le Jonko ali pa njegova soproga; drugi občinski odborniki pa pri denarji ničesar nemajo opraviti. Priča nadalje pove, da je v občinski zastop ukrenil, naj vsak kdor dobi drva od občine, in nema drvaščine, plačati ima jeden goldinar, in da ta denar naj se steka v občinsko blagajnico. A Jonko tega sklepa ni izvršil, nobeden ni bil terjan, ne uradniki, ne žandarji, niti mnogi drugi, dasi nemajo služnosti za gozdna drva, in tako je trpela po samovlastnem ravnanju Jonkovem občinska blagajnica škodo. Leta 1873 sklenilo se je v občinskem zastopu Bolškem, da se imajo odpraviti koze, ki toliko škode store; in bile so odpravljene. A ko je leta 1879 postal Jonko župan, začele so se zopet koze. Gozdni čuvaj je naznanjal, da se koze pasejo, županu Jonku, a ta ni nikogar prestopnikov kaznoval, gozdnemu čuvaju pa je zagrozil, da ga spodi iz službe in celo tepsti ga je hotel. Pozneje so se odločili prosto i za pašo koz. A če je kdo drugej pasel, kjer ni bilo dovoljeno, ga Jonko ni kaznoval. Dobiček od koz ima Jonko, zato prosto pašo nepostavno pospešuje na kvaro soteski, ker on dobi sir, volno itd, od koz. Pri volitvi v deželni zbor nagovarjali so Frana Mlekuša Jonkovi agenti, naj gre Jonka volit, da dobi zato 2 gld., a rekel je ta, da ne gre drugače, če dobi 5 gld.; in dobil jih je. Kdo mu jih je dal, priča ne ve, a čul je Frana Mlekuša v gostilnici, češ, zdaj bomo pa bili za Jonkov denar. Antonu Klanerju je pred volitvijo Jonko ali njegova žena kozlička poslal. Priča pove, da je Jonko več ljudi pripravil ob hiše in posestva. Če je posesvo Jonku zastavljeno za posojilo, misli, da je že njegovo, in gospodari.

Dr. Hrašovec vpraša pričo: „Povejte mi kakšen utis napravil je na vas dopis, ki ste ga brali, namreč kar je dejanskega v njem povedanega.“

Priča Šulin: „Da je vse resnica, kar je povedano!“

Dr. Suppan: Tcdaj tudi trditev, da Jonko ne pozna sedme božje zapovedi, da krade!

Priča: Da! Jednemu je prodal Jonko drva, potem pa jih sam odnesel. Tudi vojakom je Jonko prodal sceplene drva, a ko so vojaki odšli, ko so bili vzeli sabo potrebni del drv, je Jonko sam vojaških drv nabasal v naročje in jih odnesel. (Velika senzacija mej porotniki in poslušalci.)

Predsednik Kočevar: Ali veste, kdo je to videl?

Priča: Da! Marija Petin, Jožefa Petin, Ana Petin in Katarina Petin.

Pokliče se nadaljnja priča.

(Dalje prih.)

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 22. septembra.

(Dalje.)

Podžupan g. V. Petričič poroča v imenu finančnega odseka, da se dovoli nagrada onim mestnim dedektivom, zasledujočim pse, katerih gospodarji so se odtezali plačilu pasje odredbine, in nasvetuje, da se jim dovoli 40 gld. To mestni zbor odobri.

Mestni odbornik dr. Stare poroča v imenu finančnega odseka o Josipa Streharja kupni ponudbi za mestno zemljišče v Gradišči, parc. št. 42, za katero ponuja 228 gld. Ponudba se ne potrdi in po daljšem razgovoru se sklene, ker to zemljišče mestni blagajnici vrže le jeden goldinar najemnine vsako leto, da se razpiše očitna dražba tega zemljišča, ker bi se utegnila zanj potezati i sosedu gg. Korzika in Treun.

Podžupan g. Vaso Petričič poroča v imenu finančnega odseka in nasvetuje, da se za predpriprave pri vodovodu dovoli posojilo 3000 gld. iz mestnega loterijskega posojila proti 5% obrestim, čemur zbor pritrdi.

Mestni odbornik g. prof. Toma Zupan poroča v imenu šolskega odseka o nasvetu, da bi se ustanovila na barji na Karolinskem posestvu, kjer je že zdaj šola, samostalna javna šola (dvorazrednica) in da se v šolskem poslopju zgradi za učitelja dve sobi ter kuhinja, za kar se dovoli 120 gld. Deželnemu šolskemu svetu pa naj magistrat odpošlje prošnjo, da se dovoli ta šola in da se nakaže učitelju postavna plača. Tem nasvetom mestni zbor pritrdi.

Po nasvetu poročevalca šolskega odseka g. I. Valentinčič-a se sklene, razpisati službo šol-

skega sluge in laboranta na c. kr. veliki realni Ljubljanski.

Mestni odbornik g. I. Valentinčič poroča o oddaji mestne ustanovine za učence državnega obrtnega učilišča v Gradci in nasvetuje, naj bi se ta ustanovina prepustila še pol leta naprej dosedanjemu uživalcu ustanovine knjigovezu Rajku Šleipah-u, naj se še pouči o cizelovanju itd. Predlog ta pa se ne potrdi in sklone se, da se ustanovina razpiše, ko Šleipahu poteče uživanja določeni rok.

Mestni odbornik g. Potočnik utemeljuje v jako obširnem, zgodovinsko jako mikalnem govoru svoj samostalni predlog glede pravilnega prenovljenja pročelja mestni hiši in nasvetuje, da se voli v ta namen poseben odsek, kateri bode potrebno predlagal mestnemu odboru. V dotični odsek se izvolijo iz vrste mestnih odbornikov gg: Potočnik, Tomek in Žužek; mestni magistrat pa bode povabil na prisostvanje k temu odboru gg: Zieglerja, stavbenega svetnika, Svitil-a, arhitekta pri deželni vladi, Flisa, špirituala v semenišči, Jurij Šubic-a, slikarja, Viljema Treo-ta, stavbinskega mojstra, Duffé-ja, mestnega inženirja in Hraskega, deželnega inženirja. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Tiskovna pravda „Slovenskega Naroda“) končala se je včeraj. Popoludanska obravnava trajala je od 1/4. ure blizu do 11. ure. Prečitela so se in določila najprej glavna in dodatna vprašanja, potem pričeli so se govoriti. Zastopnik tožiteljev dr. Suppan govoril je blizu 2 1/2 ure, a njegov govor ni napravil posebnega utisa. Za njim govoril je dr. Hrašovec, zagovornik urednika Železnikarja. Dr. Hrašovec govoril je tako gladko, prepričevalno, osvetljeval je tako temeljito vsako posamično točko, ter tako korenito dokazal, da je dokaz resnice dovršen, da je o tem le jeden glas in da si sme naš zagovorniški „barreau“ čestitati na tej izredni sili. Po repliki dr. Zuppana in dupliki dr. Hrašovca, ki je tudi v tem govoru skazal se kot izvrsten zagovornik, bil je resumé predsednika. Gosp. predsednik Kočevar, vodil je vso obravnavo z občudovanja vredno točnostjo in objektivnostjo, a njegov „resumé“ bil je uprav mojsterški, in mislimo, da ga ni jurista, ki bi ne bil naših mislij. Porotniki šli so potem v posvetovalno sobo, kjer so se posvetovali celo uro. Dvakrat prišli so po predsednika, da je s perovodjo in z zastopnikoma tožitelja in zatoženca šel v posvetovalno sobo pojasnjevati porotnikom vprašanja. Po končanem posvetovalni vrnili so se porotniki (načelnik g. baron Lazzarini) v dvorano in načelnik naznanil je, da so porotniki: prvo glavno vprašanje (Je li urednik Železnikar v dotičnem dopisu g. Jonka dolžil zaničljivih lastnostij in ga s tem izpostavil javnemu zaničevanju?) z 11 proti 1 — dodatno vprašanje (Je li v tej zadevi dokaz resnice dognan?) tudi z 11 proti 1 glasu; — glavno vprašanje (Je li urednik Železnikar g. Jonkota dolžil gotovega nepoštenega dejanja?) z 10 proti 2 glasoma, — in dodatno vprašanje (Je li dokaz resnice dognan?) tudi z 10 proti 2 glasoma potrdili. Ker je bil po tem takem dokaz resnice dognan, objavil je predsednik razsodbo, da je urednik Ivan Železnikar oproščen in da ima privatni tožitelj Matija Jonko plačati troške te obravnave. — Tožiteljev zastopnik dr. Suppan objavil je ničnosti pritožbo. Pri obravnavi bilo je toliko občinstva, da se je vse trlo, in da skoro neso mogli odpreti vrat, ki se na znotraj odpirajo, kar je gotovo velik nedostatek. Dasi je bil izid pravde za nas slaven, moramo vender karati, da so se po obsodbi nekateri izpozabili in živio klicali. Pričakujemo, da se v bodoče kaj takega več ne pripeti, kajti sodnijski prostori ne smejo se nikdar zlorabiti.

— (Deželni odbor kranjski) je po toči poškodovanim v Raški občini Krškega okraja dovolil 300 gld. podpore iz deželnega zaklada.

— (Umrli) je sinoč gospodičina Terezija Kosova, iz znane rodoljubne Ljubljanske rodbine. Blag jej spomin.

— (Železnice na Spodnjem Štajerskem.) Dela se na Spodnjem Štajerskem močno za to, da bi se zvezala novo-otvorjena lokalna železnica Spielfeld-Radgona s progo Pragarsko-Kanižo. Za zvezo mej Radgono in ogersko zahodno železnico via Gleichenberg dano je že dopustilo. Ker se sedaj gradi železnica Zagorska in tako nadaljuje proga Kaniža-Čakavec preko Varaždina in Zaprešiča v Zagreb, dovrši se tako tretja zveza mej Du-

najem in Zagrebom. — Javno mnenje na Spodnjem Štajerskem in Spodnjem Koroškem se živo unema zato, da bi se z železnico zvezali Lavantinska in Savinjska dolina, da bi se proga Zeltweg-Vošperg-Spodnji Dravburg podaljšala tja proti Celju. Poslanci spodnje-štajerski se že večkrat vprašali trgovskega ministra, kaj je z železnico mej Celjem in Spodnjem Dravburgom, a neso dobili dovoljnega odgovora. Sedaj pa se čuje, da predloži se koj v jednih prvih sej državnega zbora osnova postave za železnico od postaje Spodnji Dravburg preko Slovenjega Gradca in Šoštanja do Celja. Da je stvar tako dalječ dospela, zasluga je menda slovenskega poslanca g. barona Gödel-Lannoya.

— (Da bi se podržavila južna železnica,) ta želja začela se je gojiti v krogih, katerih gospodarstvo tarejo previsoke voznine južne-železniške. Osobito so to krogi trgovski in obrtniški, a zato nas nič ni osupnila novica, če je res, da je trgovska in obrtna zbornica v Gradci storila trden ukrep, obrniti se do državne uprave s prošnjo podržavljenja rečene železnice ter k ukupnim tem korakom povabiti tudi zbornici v Ljubnem in v Trstu. Druga pa je, koliko bi si bilo obetati od te akcije. Opravičena je seveda najbolj misel, da v podržavljenju južne železnice vsaj tačas ni da bi se govorilo. Zmatrati pa je propagando zbornice o Gradci za simptom, ki naj bi ga uvaževali upravitelji južne železnice. Tlačeči tarifi vzbujajo pogumno reakcijo v postavnih zastopstvih trgovstva in če hoče upraviteljstvo, da se mnenje ne oglašja za radikalno pomoč, naj stori konečno, da južna železnica ne bo najdražja na vsem svetu.

— (Novo društvo v Trstu.) Osnovani so si slovenski rodoljubje v Trstu društvo, katero gojilo naj bi slovensko cerkveno petje po cerkvah Tržaških, zlasti v sv. Jakopa cerkvi. Oglasilo se je že blizu 150 društvenikov. Mi hvalimo ta namen in društvu želimo najboljšega uspeha. Društvo imenuje se „Društvo sv. Cirila in Metoda“, in to bi utegnili vzbujati zamenjavo z našim šolskim „društvom sv. Cirila in Metoda“, katero bode tudi v Trstu, kakor ni dvojbe, imelo goste vrste društvenikov. Morda bi torej kazalo, premeniti za nekoliko pičic ime dobrodošlega društva, ki ima v nedeljo 27. dan t. m. ob 5. uri popoludne v prostorih „delavskega podpornega društva“ svoj prvi občni zbor.

— (Pogorela) je vas Megojnice blizu Griž v Savinjski dolini. Ogenj je vzel 22. t. m. skoro vse s slamo pokrite hiše in druga poslopja. Sreča, da so razen jednega zavarovani vsi pogorelci.

— (Hmelj) se prodaja v Savinjski dolini po 45 do 55 gld. za meterski cent. To je slaba cena, tako da posestniki tam pa tam že mislijo popipati hmeljeve zasade.

— (Žandarmsko postajo) dobil je Devin v okraji Gradiška na Primorskem.

— (Stare zemljiške knjige.) Ukrenilo in naredilo je c. k. pravosodnje ministerstvo, da se stare zemljiške knjige po kronovinah dobro ohraniti imajo na primernem mestu. Ker so zemljiške knjige javne listine in imajo celo konstitutivno pravno moč, nemajo se zavreči, če tudi so stare. V sebi imajo tudi vire za narodno-gospodarsko, osobito zemljiško zgodovino. Ministrova naredba je tedaj jako umestna.

— (Promet poštnih nakaznic.) Počenši s 1. dnem oktobra t. l. mogle bodo v avstro-ogerskem poštnem prometu pri vseh neerárno poštnih uradovih oddajati se poštna nakaznice, povzetnice in poštni nalógi z najvišim zneskom 300 gld., namesto dosedanjega najvišega zneska 200 gld. na jednom listu. To isto velja za telegrafske nakaznice. Drugi propisi neso premenjeni. — Počenši od 1. avgusta t. l. uvedene so mej vsečiharnimi poštami avstro-ogerskega cesarstva na jedni in poštnimi uradi kraljevine velikobritanske in irske na drugi strani poštna nakaznice. Iz dotičnega ukaza ministerstva za trgovino z 20. julija 1885 priobčujemo to, da iznos jedne posamične nakaznice, namenjene v Anglijo, ne sme presegati 100 gld. avstr. velj., a z nasprotno mérjo ne sme presegati 250 frankov. Pristojbina na poštna nakaznice v Anglijo znaša: 20 kr. za iznose do uštevno 20 gld. avstr. velj. in po 10 kr. za vsakih nadaljšnjih 10 gld. ali njih drobec in opraviiti jo ima vselej odpošiljatelj s tem, da prilepi onoliko pisemskih znamk na golico nakaznice. Za poštna nakaznice, katere se v Anglijo na pošto oddajo na Avstro-Ogerskem, uporabljati je golice določene za mejnarodni promet. Kupon ne

sme služiti v kako pisмено priobčilo. Poštne nakaznice po telegrafu, potem z zahtevom, da bi se vročile po ekspresu, ali pa s pripisom „poste restante“ — neso pripuščene. Niti je dopuščeno priporočati jih ali jemati vzuradni list zánje.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Bolec 24. septembra. K slavnej zmagi trikratni živio in slava! Živio naš boritelj za resnico in pravico, gospod Železnikar!

Mnogo Bolčanov.

Dunaj 24. septembra. „Polit. Corresp.“ iz Plovdiva: Angleški vojaški „attaché“ Trotter, angleški generalni konzul Fawcett odpotovala v Carigrad po daljšem razgovoru s knezom, s Stranskim. Premnogi prostovoljci prihajajo s svečeniki na čelu. Deputacija je odšla držav prosit, da potrdilo bi se zjedinenje. Čete Bolgarov začele prihajati v Vzhodno Rumelijo. Jutri pride v Plovdiv polk bolgarskega konjištva. Knez ogovoril na mejo odhajajoči polk dopustnikov ter rekel: „Ničesar nemamo proti Turkom, toda, če bi se oni upirali zjedinenju, bojevali se bomo mi srdito.“

Dunaj 24. sept. Vest, da se je ustavil Giersu odpust v Meranu, pravi „Politische Correspondenz“, je neresnična. Giers biva še vedno v Meranu.

Sofija 24. septembra. Vesti, da so turške čete stopile čez mejo in zasedle kraj, kar ima se za dokaz, da Turčija misli nastopiti odločno in prelivati krv, zganile so vso Bolgarsko. A nadejajo se evropske intervencije. Sobranje se je pričelo, dovolilo jednoglasno vse vladne naredbe in kredita pet milijonov za stroške vojne, če bode treba, sklenilo adresu do carja in prošnjo, da bi dovolil častnikom ruskim ustopiti v bolgarsko vojsko. Vlada preprečuje sleharno makedonsko izjavo.

Narodno-gospodarske stvari.

(Dopis)

Pod naslovom „Letošnja žitna letina“ sem čital v 205. številki jako zanimiv in obširen sestavek o neugodnem stanju poljedeljstva v naši caritini.

Pisatelj konstatuje mej drugim, da ima Avstro-Ogerska kakih 6 milijonov hl. pšenice in 3 do 4 milijone hl. ječmena za izvoz, a da je v prvi polovici letošnjega leta 4,378.000 kv. žita uvedla in le 2,890.000 kv. odvedla.

Ker meni izkazuje, iz katerega g. dopisnik crpi svoje dokaze, ni v rokah, ne morem vedeti, je li tam tudi moka omenjena; ako je, onda izvoz moke uvoz gotovo ogromno nadkriljuje. Izvoz moke pa nadomestuje uvoz žita in tako stvar dobi drugo obličje.

Toda, premda mi številke o tem predmetu ravno niso na razpolaganje, toliko morem trditi, da je jako skrčil se izvoz moke. Na Britanskem, kjer je ogerska moka nekdanj tako slovela, je zdaj skoraj nikdo več neče. Anglija pa največ kupi pšenice in moke, tedaj od nje v tem oziru najbolj zavisi usoda žitne trgovine v tistih deželah, ki imajo pšenice za izvoz. Pšenice se naše carine na Britansko nikdar ni mnogo izvažalo. Angličan in tudi Francoz pšenici ruske dajeta prednost pred našo in to po pravici. Ruska pšenica da najjačjo moko in je vsled tega posebno dobra za mešanje z ameriško, katera zopet nema jakosti v sebi. Sicer pa je količina žita, katero ima Avstro-Ogerska za izvoz, v razmeri s tem, kar Rusija in Severna Amerika v resnici izvažata, tako malenkostna, da je nekoliko predrzno prispodabljati se s tema dvema državama.

Največ ogerske pšenice gre v Švico, namreč, kar se je sploh izvažalo, a tu se v novejši dobi srečuje z jako nevarno konkurentinjo — rusko. V ostalem pa Švicarji kupujejo največ prvovrstne pšenice na Ogorskem, puščaje domačim mlinom le slabejšo. Da se na Ogorskem ne prideluje samo dobra, ampak tudi slaba pšenica, zlasti na tej strani Dunava, mi ni dokazovati treba.

Gosp. dopisnik meni, da bi se morala uvožnja carina ob avstro-ogrskeji meji uvesti za žito in moko, da ne bi nas preplavljala ruska in rumunska pšenica. A ta carina je že uvedena: moka plača jeden goldinar in petdeset novčičev, pšenica, pira, napolica, ajda in proso petdeset, a druge vrste žita 25 novčičev za kvintal uvožnje pravice. Svoboden uvoz imajo le taki avstro-ogerski mlini za rusko in rumunsko pšenico, kateri se zavežejo, razmerno količinstvo moke izpeljati za granico. Takih mlinov je več in v dveh razdelkih. Jeden teh razdelkov uvažajo rumunsko pšenico, in to so ogerski mlini, drugi pa rusko, a to so primorski (Tržaški in Reški) mlini.

Uvoz ruske pšenice ugodno upliva na našo moko, uvoz rumunske pa neugodno in bo s časom popolnem spodkopaval izvažanje ogerske moke.

Hrvatska in tisti kraji Ogerske, kateri se našemu Primorju naj bližje, ne pridelujejo najbolj pšenice, te pšenice pa uprav pokupijo najbolj primorski mlini, kateri jo mešajo potlej z rusko in tako napravljajo še dosti dobro moko iz nje. In tako mislim je opravičena moja trditev, da ima ruska pšenica ugodni upliv na naše molarstvo. Ravno narobe pa je z rumunsko.

Rumunska pšenica daje tako slabo moko, da so jej zaprti skoro vsi svetovni trgi (rumunska kuruza nasprotno pa je jako čislana) zato pa je tako poceni, kakor nobena. In ta pocenost je zapeljala ogerske mline rumunsko pšenico mešati z ogersko in tako cenejšo moko pridelavati — ob jednem pa tudi slabejšo. V to napako so zabredli Peštanski in drugi mlini, ter ogersko moko pripravili ob vso nekdanjo svetovno veljavnost. Tako daleč je prišlo, da se zdaj tam, kjer se doslej nikdar še ni pšenica uvažala — v sredi Banata vozi rumunska pšenica. In to je eden — ako ne jedini vzrok, da Angličani več ne marajo za ogersko moko in tudi ogersko pšenico. Ogerska pšenica, ki je nedavno še slovela za mnogo boljše, nego ameriška, se danes jeden goldinar kv. ceneje, kakor ameriška, na Angličanskem ne more prodati.

Iz tega razmišljanja se da napraviti jako zanimiv zaključek, kateri nam more razjasniti uzroke, zakaj izvoz pšenice in moke vedno bolj hira pri nas.

Poslednji letošnji izlet
napravi
„SOKOL“
v nedeljo 27. t. m. popoldne
v Laverco pod Ljubljano.

Zbiral se bode v to svrhu od 1/2 1. do 1. ure v Čitalnici, od koder se dvigne točno ob 1. uri z godbo in zastavo na Dolenjsko cesto k g. Lenčetu v Laverco. — Kdor se želi še jedno nedeljo dobro zabavati, pridruži naj se „rudečim srajcam“, in če je plesalec, naj tudi nog ne pozabi doma. — Izlet se napravi le, če bode lepo, ugodno vreme. Povrat v mesto mej 7. in 8. uro zvečer.

V Ljubljani, 24. septembra 1885.

Valentinčič, Bedének,
starosta. tajnik.

P. n. gospodom članom „Glasbene Matice“.

VABILO
k
REDNEMU OBČNEMU ZBORU
„GLASBENE MATICE“,

ki bode

dne 26. septembra 1885 zvečer ob 7. uri
v čitalnični dvorani.

VSPORED:

1. Predsednikov govor.
2. Poročilo tajnikovo.
3. Poročilo blagajnikovo s pokladdanjem društvenega računa in proračuna za bodoče leto.
4. Volitev pregledovalcev računov.
5. Posamični nasveti.
6. Volitev prvomestnika, blagajnika in 18 odbornikov, katerih najmenj 12 mora bivati v Ljubljani (§. 10 društ. prav.). Po §. 9 društ. prav. glasuje in voli vsak osobno, samo vnarnji družabniki smejo voliti pismeno, svoje ime na volilnem listku dodavši.

Iz odbora „Glasbene Matice“,
v Ljubljani, 19. septembra 1885.

Fr. Ravnihar,
prvomestnik.

Prošnja! P. n. gg. društveniki, vsaj Ljubljanski, naj blagovolijo v polnem številu udeležiti se, da se bode moglo zborovati. Odbor se nadja, da „Glasbena Matica“ zasluži toliko pozornosti, da bodo njeni člani žrtvovali jedno uro za ta shod ter stavili kake nasvete na prid in povzdigo društva. Nihče naj se ne zanaša na udeležbo drugih. Gg. društveniki, pridite gotovo, v to se najljubljeneje priporoča odbor.

Poslano.

Neizogibljivo! Sto besedo začenja se anonša v današnji številki, katera priporoča novo, po slavnem zdravniku dr. Pinkasu izumljeno sredstvo, Roborantium (lase ustvarjajoča tekočina), katero je pri izpadanju las, pleših, golobradcih in osivelih že neverjetno mnogo koristilo in doslej v svojih uspehih ni bilo še doseženo. Nečemo na dolgo in široko razkladati ter hvalisati to iznajdbo, kakor bi zaslužila, temveč opozarjamo p. n. čitatelje na dotično anonšo in priporočamo poskusiti s tem sredstvom. Ako ne bi imelo uspeha, pripravljen je izumitelj denar brez ugovora povrniti.

Umrli so v Ljubljani:

23. septembra: Janez Meše, posestnikov sin, 6 mes., črna vas št. 47, za drisko. — Jožef Lampič, tesar, 65 let, Karlovska cesta št. 7, za mrtvoudom. — Reza Kos, zasebnica, 75 let, Sv. Petra cesta št. 41, za srčno paraliso.

V deželni bolnici:

22. septembra: Peter Zajec, hlapec, 32 let.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Tuji:

22. septembra.

Pri **Stonu**: Witthen, pl. Elsbach z Dunaja. — Silerdei iz Zagreba. — Goldscheider z Dunaja.
Pri **Malici**: Euphrat z Dunaja. — pl. Pils iz Grada. — Tagliani iz Trsta. — Gatsch iz Celovca. — Gutterman z Dunaja.
Pri **avstrijskem cesarji**: Sraj z Dunaja. — Schirker iz Grada. — Kusla iz Trsta.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. sept.	7. zjutraj	745.13 mm.	12.3° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	743.14 mm.	21.8° C	sl. jvz.	jas.	
	9. zvečer	742.16 mm.	14.0° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 16.0°, za 2.1° nad normalom.

Dunajska borza

dne 24. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 60 kr.
Srebrna renta	82 „ 10 „
Zlata renta	108 „ 75 „
5% marena renta	99 „ 50 „
Akcije narodne banke	866 „ „
Kreditne akcije	282 „ 60 „
London	125 „ 85 „
Srebro	— „ „
Napol.	9 „ 98 „
C. kr. cekini	— „ 93 „
Nemške marke	61 „ 85 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 127 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 170 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107 „ 90 „
Ogerska zlata renta 4%	97 „ 40 „
„ papirna renta 5%	90 „ 40 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld 116 „
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125 „ „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 „ 20 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 „ „
Kreditne srečke	100 gld 175 „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 96 „
Tramway-društ. velj. 170 gld a v.	188 „ 75 „

Prežalostnim srecu naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je Bog nenedoma k sebi poklical našo drago sestrično, gospodino

TEREZIJO KOS-ovo.

Umrla je po kratkem trpljenju, previdena s sv. zakramenti za umirajoče sinoči ob 10. uri v 75. letu starosti.

Pogreb bode v petek 25. septembra popoldne točno ob 5 1/2, uri iz hiše št. 41, sv. Petra cesta. Svete maše za ranjko se bodo brale po raznih cerkvah.

V Ljubljani 24. septembra 1885.

Josip Kos,

kr. rudarski nadingenieur v Zaladni na Erdeljskem.

Ivan Kos,

velekupec in tovarnar v St. Peterburgu.

Marija dr. pl. Bleiweis-Trsteniška roj. Kos.

Ana dr. Zarnikova roj. Kos.

V NARODNI TISKARNI v LJUBLJANI

dobi se knjižica

„Tisočletnica Metodova.“

Spisal duhoven ljubljanske škofije.

Cena 10 kr.

Cisti dobiček te knjižice namenjen je v podporo slovenskega šolstva osnovani „Družbi sv. Cirila in Metoda“.

(518—5)

Pridnega dečka

za knjigoveznega učenca vsprejme takoj

(555—1)

Ivan Bonač, knjigovez.

Trgovski pomočnik

za prodajo mešanega blaga

vsprejme se v nekem večjem kraju na Krajskem. — Pisma pod **J. H. Ljub. jana.**

(554—1)

Zdrav, krepak deček,

14 let star, kateri je dovršil dva razreda srednje šole z dobrim vspehom, želi se oddati v kako štaceno, najraje z mešanim blagom, v mesto ali na deželo. — Ponudbe naj se pošljejo pod naslovom: **Janez Žitnik v Cerknici pri Rakeku.**

(553—1)

Vabilo na naročbo

Jurčičevih zbranih spisov.

Jurčičevih „Zbranih spisov“ stoji:

I. zvezek, nevezan po	gld. 1.—
elegantno vezan po	1.50
II. zvezek, nevezan po	0.70
elegantno vezan po	1.20
III. zvezek, nevezan po	0.70
elegantno vezan po	1.20
IV. zvezek, nevezan po	0.70
elegantno vezan po	1.20
V. zvezek, nevezan po	0.70
elegantno vezan po	1.20

Ako pa tudi od-

dajemo vsak pos-

mični zvezek, vender se

priporoča, pošiljati na-

ročnino za več zvez-

 kov skupaj. Naročnina || znaša za I.—V. neve- | |
zani zvezek 3 gl. 50 kr.	
Za vseh prvih pet l-po	
vezanih zvezkov 6 gl.	
Za vseh prvih deset lepo vezanih zvezkov pa 11 gld. — Naročnina se pošilja najprikladneje s poštnimi nakaznicami pod naslovom: gospod Jos. Staré v Ljubljani, Marije Terezije cesta 5.	

Naročnina za VI. do X. zvezek stoji samó 3 gld.; za elegantno vezanih drugih pet zvezkov (VI.—X. zvezek) samó 5 gld. 50 kr.

Naročnina za I. do X. nevezani zvezek stoji 6 gld. Za vseh prvih deset lepo vezanih zvezkov pa 11 gld. — Naročnina se pošilja najprikladneje s poštnimi nakaznicami pod naslovom: gospod Jos. Staré v Ljubljani, Marije Terezije cesta 5.

Naročniki prejemaajo knjige franco.

(22—31)

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 60 kr. izvod, ako si naročé skupno po 10 izvodov ter zanje pošljejo gosp. dru. Jos. Staretu v Ljubljano naročilno svoto 6 gold.

Odbor za Jurčičev spcmenik.

Št. 15.188.

(552—1)

Razglas.

Mestni magistrat naznanja, da bodo proračuni za 1886. leto

1. o mestnej blagajnici,
2. o ustanovnih zakladah,
3. o zakladi meščanske bolnice in
4. o mestnej ubožnej zakladi v zmislu §. 65 prov. obč. reda za Ljubljansko mesto od 22. septembra do 6. oktobra letos v magistratnem eks-peditu izpoloženi za javno pregledovanje in da lahko vsak svoje opazke v njih vsprejeti dá v zapisnik.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 21. septembra 1885.

Oznanilo.

(548—2)

Zobozdravnik A. SCHWEIGER

pride za stalno v Ljubljano in prične poslovanje v prvi polovici meseca oktobra v zasobnem stanovanji: Fran Josipova cesta št. 5, I. nadstropje.

Ptujska vina.

1884. leta malo rezno	gld. 8 do 12
1883. „ mlo in fino	13 „ 16
1884. „ var-vino svetlorudeče	11 „ 14
pravi vinski jesih	11 „ —

prodaja na hektolitru

(313—18)

Jos. Kravagna v Ptui.

Salicilna ustna voda,

aromatična, upliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab dah iz ust. 1 velika steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, upliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr. (404—12)

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Takoj delujoče.

Uspeh zjamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpalih in osivelih laseh. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zjamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. **Edvardu Mahr-u**; v Trstu **Peter Slovcovich**, via Sanità 13; v Gorici lekar **C. Cristoffoletti**; v Reki lekar **C. Šilhavy**; v Celji **Ed. Pellé**; v Mariboru **J. Martinz**; v Rovinji lekar **G. Tromba**.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepčilno sredstvo, ki nar-ja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija!

(40—18)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.